

ХРІДОЧКІН А. В.,

доктор юридичних наук, доцент,
професор кафедри підприємництва,
організації виробництва та теоретичної і
прикладної економіки
(Український державний хіміко-
технологічний університет)

УДК 342.951.6(477)

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2022.5.28>

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ФОРМУВАННЯ І РЕАЛІЗАЦІЇ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ВИЩОЇ КВАЛІФІКАЦІЙНОЇ КОМІСІЇ СУДДІВ УКРАЇНИ

У статті проаналізовано сучасні проблеми та перспективи формування і реалізації адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України. Встановлено, що адміністративно-правовий статус Вищої кваліфікаційної комісії суддів України є складною правовою категорією, який визначається її місцем та роллю в справі суддівського врядування, а саме – формуванні суддівського корпусу, переведенні суддів, а також забезпеченні їх належного кваліфікаційного рівня, характеризується її компетенцією та юридичною відповідальністю, як самої Вищої кваліфікаційної комісії суддів України – державної установи, та і її працівників – державних службовців. Наголошено, що Вища кваліфікаційна комісія суддів України, як суб'єкт адміністративно-правових відносин, наділена адміністративною правосуб'єктністю, що передбачає наявність адміністративної правоздатності – здатності мати юридичні права та обов'язки, визначені Законом України «Про судоустрій та статус суддів» та Регламентом Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, та адміністративною дієздатністю – здатністю реалізовувати на практиці надані їй юридичні права та обов'язки у справі формування суддівського корпусу, переведення суддів, а також забезпечення їх належного кваліфікаційного рівня. Встановлено структуру адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, яка складається з наступних чотирьох блоків: цільового блоку, структурно-організаційного блоку, компетенції та юридичної відповідальності. Підкреслено, що особливістю адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України є те, що роль держави по відношенню до неї є обмеженою, оскільки втручання органів публічної влади в процес функціонування Вищої кваліфікаційної комісії суддів України не допускається, окрім випадків, передбачених вітчизняним законодавством. Наголошено, що предметом правового регулювання діяльності Вищої кваліфікаційної комісії суддів України є суспільні відносини, що виникають з приводу формування суддівського корпусу, переведення суддів, а також забезпечення їх належного кваліфікаційного рівня. До головних елементів механізму адміністративно-правової регламентації діяльності Вищої кваліфікаційної комісії суддів України віднесені: норми права, правовідносини, юридичні факти і акти застосування права, а також акти реалізації суб'єктивних прав і юридичних обов'язків.

Ключові слова: адміністративно-правовий статус, Вища кваліфікаційна комісія суддів України, статус, структура, публічне управління, публічно-правові відносини, суддівський корпус, суддівське врядування.

Khridochkin A. V. Modern problems and prospects of formation and implementation of the administrative and legal status of the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine

The article analyzes the modern problems and prospects of formation and implementation of the administrative and legal status of the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine. It is established that the administrative and legal status of the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine is a complex legal category, which is determined by its place and role in the case of judicial government, namely – the formation of a judge's corps, the transfer of judges, as well as to ensure their proper qualification level, characterized Legal liability as the highest qualification committee of judges of Ukraine – a state institution and its employees – civil servants. It is emphasized that the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine, as a subject of administrative and legal relations, is endowed with administrative legal personality, which provides for the existence of administrative capacity – the ability to have legal rights and obligations determined by the Law of Ukraine "On Judiciary and Status of Judges" and the status of judges. The regulations of the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine, and administrative capacity – the ability to exercise in practice the legal rights and obligations in the case of the formation of a judicial corps, the transfer of judges, as well as ensuring their proper qualification level. The structure of the administrative and legal status of the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine, which consists of the following four blocks: the target block, structural and organizational block, competence and legal liability. It is emphasized that the peculiarity of the administrative and legal status of the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine is that the role of the state in relation to it is limited, since the intervention of public authorities in the process of functioning of the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine is not allowed, except in cases provided for by domestic legislation. It is emphasized that the subject of legal regulation of the activities of the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine is the public relations that arise about the formation of a judicial corps, transfer of judges, as well as ensuring their proper qualification level. The main elements of the mechanism of administrative and legal regulation of the High Qualifications Commission of Judges of Ukraine include: rules of law, legal relations, legal facts and acts of law, as well as acts of exercising subjective rights and legal obligations.

Key words: *Administrative and legal status, High Qualifications Commission of Judges of Ukraine, Status, Structure, Public Administration, Public Legal Relations, Judicial Corps, Judicial Government.*

Вступ. Формування суддівського корпусу, переведення суддів, а також забезпечення їх належного кваліфікаційного рівня є пріоритетним завданням загальнодержавного значення. Від ефективності процесу його реалізації значною мірою залежить підвищення якості здійснення правосуддя в нашій державі. В умовах же реформування судової системи України велике значення набуває чітке визначення адміністративно-правових засад функціонування Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, перед якою стоїть досить важливе завдання у справі суддівського врядування, а саме, формування суддівського корпусу, переведення суддів, а також забезпечення їх належного кваліфікаційного рівня. Зміст функціонування Вищої кваліфікаційної комісії суддів України визначається головними завданнями і функціями Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, як колегіального державного органу, який формує суддівський корпус України.

Дослідженню проблем оптимізації адміністративно-правового статусу суб'єкта права присвячено достатня кількість праць як вітчизняних так і зарубіжних науковців, зокрема, В. Б. Авер'янова, Д. М. Бахраха, Ю. П. Битяка, В. К. Колпакова, Т. О. Коломоєць, В. Я. Мали-

новського, Н. І. Матuzова, Ю. Я. Якимова, а також багатьох інших. Крім того, окремі особливості формування і реалізації адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України розглядалися в працях Н. В. Білоцерковця, Є. А. Бурмака, Д. Л. Вітюка, Р. В. Вітюка, В. О. Гацелюка, Р. В. Ігоніна, А. В. Костенка, В. А. Мазурка, С. В. Ніколайчук, О. М. Овчаренка, М. В. Оніщука, Г. П. Середи, В. В. Серединського, О. В. Тодошака, О. З. Хотинської-Нор, Н. Г. Шукліної, С. Г. Штогуна та інших. Водночас, багато проблем, пов'язаних з питаннями визначення особливостей формування і реалізації адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України все ще залишаються невирішеними.

Отже, недостатня на теоретичному рівні розробленість, наявність практичних проблем функціонування Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, а також необхідність здійснення окремого вивчення проблем та перспектив формування і реалізації адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України зумовлює важливість і актуальність обраного напрямку наукового пошуку.

Постановка завдання. *Мета* даної статті полягає в узагальненні теоретичних підходів до визначення сучасних проблем та перспектив формування і реалізації адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України та надання пропозицій щодо вдосконалення адміністративно-правового статусу даного органу суддівського врядування.

Результати дослідження. Власно сам термін «правовий статус» достатньо широко застосовується, однак при цьому все ще не має універсального застосування ані в юридичній літературі, ані в законотворчій та правозастосовній практиці, а тому трактується по-різному. Як правило, категорія «статус» використовується в різних словосполученнях: «юридичний статус», «правовий статус», «соціальний статус» тощо. Дефініція «правовий статус», по-перше, органічно пов'язана з доктриною природного права. По-друге, відбувається постійний розвиток уявлення щодо змісту основних прав та свобод особи. По-третє, права і свободи особи вже давно вийшли за межі внутрішньої компетенції держави та стали предметом міжнародного захисту. У сучасних нормативних актах, а також у теоретичній і галузевій літературі та юридичних словниках досить широке застосування і визнання одержав термін «правовий статус», що відповідає загальним вимогам, встановленим правилами юридичної техніки (згідно з якими, терміни завжди повинні бути загальновизнаними, мати стійкий характер і широке застосування) [1, с. 7]. У цілому ж категорія правового статусу є доволі складною, а використовують її з метою розкриття всього існуючого комплексу зв'язків суб'єкта права [2, с. 82] і нормативного закріплення головних принципів взаємодії індивіда та держави. Він є своєрідною системою еталонів, зразків поведінки суб'єктів, що, з одного боку, мають захист з боку держави, а, з іншого – підтримуються суспільством [3, с. 49].

Безумовною основою адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України є її повноваження, як важлива частина компетенції, доповнені обмеженнями та заборонами з метою вирішення проблеми правомірного використання владних повноважень, посадового становища та інших особливостей адміністративно-правового статусу, обумовлених виконанням державних функцій. Повноваження, на наше переконання, доцільно пов'язувати насамперед з поняттям спеціального адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України. У цьому аспекті слід розмежувати повноваження як частину спеціального адміністративно-правового статусу та права і обов'язки як частину загального адміністративно-правового статусу. А. С. Ярошенко під адміністративно-правовим статусом органу місцевого самоврядування пропонує розуміти систему прав і обов'язків, передбачених адміністративно-правовими нормами. Дослідник при цьому уточнює, що не всі права, регламентовані законодавством характеризують адміністративно-правовий статус. До них належать лише ті, що передбачені нормами адміністративного права та реалізуються у взаємовідносинах з органами публічної адміністрації. До обов'язків, що характеризують адміністративно-правовий статус, відносять лише ті

з них, які зумовлюються виникненням взаємовідносин з органами публічної адміністрації [4, с. 213]. Але при цьому слід враховувати й ту обставину, що поняття повноважень формується через категорії прав та обов'язків.

Адміністративно-правові норми відіграють важливу роль в організації діяльності Вищої кваліфікаційної комісії суддів України як суб'єкта адміністративного права, наділеного владними повноваженнями. Принципи організації та діяльності, мета і завдання Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, компетенція, повноваження, форми і методи їх здійснення, відповідальність – все це ті питання, які врегульовані нормами адміністративного права. А тому постає одразу декілька питань. Які з названих категорій як визначених адміністративно-правовими нормами входять до числа складових адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України? Яким чином правовий статус публічного органу, окремого державного службовця вказаного підрозділу відрізняється від адміністративно-правового статусу пересічного громадянина? Адже кожна особа виконує в суспільстві багато ролей одночасно, кожна з яких пов'язується з певним колом прав та обов'язків, що перетинаються і доповнюють один одного в межах конкретних індивідуальних правових статусів.

Таким чином, суб'єктами адміністративного права слід визнавати учасників публічно-правових відносин (як фізичних, так і юридичних осіб), які відповідно до норм адміністративного права наділені правами і обов'язками, а також здатністю виступати учасниками адміністративно-правових відносин.

Суб'єкти права як особи, навколо яких формуються певні правові зв'язки, з метою досягнення власної практичної мети вступають у правову комунікацію, намагаються формувати не лише свої правові відносини, але й створювати «другу природу» – право. Їх інтереси не обмежуються лише створенням практичних правових зв'язків – вони поширюються і на неперсоніфіковані правові зв'язки, що відображені в законодавстві. У таких нормативних зв'язках суб'єкти права намагаються інституціоналізувати власну волю, усвідомлення того, якою має бути їх взаємодія в межах реалізації своїх цілей. При цьому, як зазначає Н.Ф. Пушкарьова, дуже важливо, щоб втілена в законодавстві воля від них не відчужувалась, а залишалась їхньою волею, а зв'язок, який встановив закон, залишався їх правовим зв'язком. У законодавстві суб'єкти права повинні бачити себе та свою волю, форму і засоби реалізації власних інтересів, власний взаємозв'язок з іншими особами [5, с. 197]. Обов'язковою умовою визнання особи (фізичної або юридичної) суб'єктом адміністративного права є також наявність у неї елементів адміністративної правосуб'єктності: адміністративної правоздатності та адміністративної дієздатності.

Адміністративна правоздатність суб'єкта адміністративних правовідносин полягає в здатності цього суб'єкта мати права та виконувати юридичні обов'язки [6, с. 241], а адміністративна дієздатність передбачає здатність суб'єкта самостійно, власними свідомими діями реалізовувати надані йому права і виконувати покладені на нього обов'язки [7, с. 154]. У сукупності адміністративна правоздатність та адміністративна дієздатність складають адміністративну правосуб'єктність фізичних осіб, публічних органів і організацій як суб'єктів адміністративного права, що є носіями конкретних суб'єктивних прав і обов'язків у сфері реалізації публічної влади [8, с. 163].

Вища кваліфікаційна комісія суддів України, як суб'єкт адміністративного права, також наділена адміністративною правосуб'єктністю, що характеризується, по-перше, адміністративною правоздатністю – здатністю мати юридичні права і обов'язки, які визначені у Законі України «Про судоустрій та статус суддів» [9], Регламенті Вищої кваліфікаційної комісії суддів України [10], а, по-друге, адміністративною дієздатністю – здатністю практично реалізовувати надані їй юридичні права і обов'язки в справі формування суддівського корпусу, переведення суддів, забезпечення їх належного кваліфікаційного рівня.

Отже, правовий статус суб'єкта права завжди є самостійною категорією і характеризується наступними ознаками: правовий статус має універсальний характер, оскільки поширюється на всіх без винятку суб'єктів; він відображає своєрідності особи та держави як

суб'єктів суспільних відносин та ступінь і характер їх взаємодії; права і свободи, які складають основу правового статусу, можуть реалізуватись лише разом з іншими його компонентами – обов'язками та відповідальністю; дана категорія забезпечує системність прав, свобод та обов'язків; елементи структури правового статусу є взаємодіючими та взаємозалежними; правовому статусу завжди притаманна відносна стабільність.

Стосовно визначення елементів структури адміністративно-правового статусу суб'єкта права, і зокрема, юридичної особи, то в теорії права та адміністративно-правовій науці дискусії з цього питання все ще продовжуються. Зокрема, Н. В. Бондарчук, наголошує, що елементний склад правового статусу суб'єктів адміністративно-правових відносин, насамперед, залежить від того, чи це фізична, чи юридична особа. Якщо особа фізична, то елементами її правового статусу є права, обов'язки та відповідальність. А якщо особа юридична, то до таких дослідників пропонує віднести мету її утворення та функціонування, завдання, функції, обов'язки, права, відповідальність, особливості організаційно-структурної будови та взаємовідносин [11, с. 90].

До того ж, структура адміністративно-правового статусу юридичної особи приватного права, певним чином, відрізняється від структури елементів, що складають адміністративно-правовий статус публічного органу. Зокрема, В. Ю. Цебинога, вивчаючи адміністративно-правовий статус органу публічної адміністрації, зокрема Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів, визначає його як складну юридично-теоретичну конструкцію, яка включає в себе наступні складові елементи: мету утворення публічного органу та визначення предмету його відання; територіальні масштаби і принципи діяльності; внутрішню структуру публічного органу; порядок і спосіб його утворення, реорганізації та ліквідації; завдання і функції; обсяг та характер публічно-владних повноважень; форми та методи діяльності; порядок вирішення в публічному органі підвідомчих питань; джерела фінансування публічного органу; наявність або відсутність прав юридичної особи; право та обов'язок користуватися державними символами; відповідальність [12, с. 215].

Стосовно особливостей адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України слід додати наступне. До основних елементів адміністративно-правового статусу фізичної особи належать правосуб'єктність (правоздатність, дієздатність і деліктоздатність), права, обов'язки та юридична відповідальність, у той час, як для характеристики структури адміністративно-правового статусу органу публічної влади доцільно, по-перше, використовувати дещо іншу термінологію, а по-друге, дещо збільшити кількість елементів такого адміністративно-правового статусу.

Щодо термінології, то до числа складових адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України слід віднести замість прав та обов'язків повноваження, відмежовуючи дане поняття від категорії «компетенція». Повноваження і компетенція – це ті поняття, які не є тотожними або взаємозамінними. Їх треба використовувати в теорії кримінального процесу (як і в практиці законотворення) лише відповідно до їх призначення. Їх потрібно також чітко розмежовувати за змістом, значенням, структурою тісно пов'язаних їхніх внутрішніх елементів та за функціональним призначенням.

Повноваження як соціальне явище – це володіння правами і обов'язками членів (або члена) суспільства, переданих суб'єкту відносин в порядку та у спосіб, визначений соціальними правилами та нормами з метою реалізації в особистих або спільних інтересах особи яка делегує їй можуть включати в себе право розпорядження її цінностями, право на загальнообов'язковій основі залучати до виконання суспільних доручень, та застосовувати у випадках, передбачених правилами суспільного життя, а також заходи примусу [13, с. 132]. Повноваження закріплюються нормами права та зумовлені предметом відання конкретного суб'єкта права, являючи в кінцевому підсумку коло прав та обов'язків, встановлене з метою виконання конкретних дій та прийняття відповідних рішень, обумовлених функціями та таких, які впливають із завдань, що постають перед ним. Вони впливають із нормативно визначеної мети діяльності суб'єкта та визначають його правове становище, правовий статус в системі органів публічної влади, будучи критерієм розмежування повноважень цих

публічних органів [14, с. 142]. Отже, повноваження є основою адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

Встановлюючи компетенцію кожного публічного інституту держава здійснює розподіл владних повноважень, що разом із відповідальністю та предметом відання (функціональним призначенням) пропонується визначати складовими структури категорії компетенції. Повноваження, як зазначає Л. С. Стельмашук, має системні та функціональні зв'язки з публічними органами, через них здійснюється делегування права на управління справами суспільства державою, ці елементи системи є невід'ємною складовою компетенції органів виконавчої влади [15, с. 63]. При цьому, слід погодитись, що в понятті компетенції публічного інституту виявляється спеціальна правосуб'єктність державної інституції як колективного суб'єкта правовідносин, яку доцільно додати до числа елементів адміністративно-правового статусу й Вищої кваліфікаційної комісії суддів України.

Стосовно інших складових адміністративно-правового статусу, то в цілому кількість його елементів відрізняється в тлумаченні різних дослідників. Як зазначає Є. Ю. Соболев, не дивлячись на значний науковий доробок з питань адміністративно-правового статусу, єдиного розуміння цього поняття все ще не сформовано. Проте це має важливе науково-практичне значення, особливо з огляду на ті реформаційні процеси, що сьогодні відбуваються в Україні [16, с. 67]. Слід розуміти, що кількість складових адміністративно-правового статусу залежить від пов'язаної категорії – це статус індивіда, статус посади, публічного органу держави тощо. Зокрема, вивчаючи питання правового статусу апеляційного суду О. А. Улютіна доходить висновку, що його ключовими структурними елементами виступають правові принципи організації та діяльності органів публічної влади, їх правосуб'єктність, форми та методи діяльності, її гарантії, а також порядок їх утворення та припинення діяльності [17, с. 151].

Юридичні гарантії в якості важливого елементу адміністративно-правового статусу будемо розглядати окремо від відповідальності, оскільки перші, на наше переконання, є елементами структури адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України. Доцільно лише погодитись з уточненням, що будучи переведеними до сфери права, гарантії набувають форми відповідних суб'єктивних прав того суб'єкта, функціонування, якого вони забезпечують. Тобто, з формально-юридичної точки зору, юридичні гарантії нічим не відрізняються від суб'єктивних прав суб'єкта права, реалізацію яких вони покликані забезпечити. Більше того, провести чітку межу між власне суб'єктивними правами та суб'єктивними правами-гарантіями досить часто досить складно, оскільки одні й ті ж суб'єктивні права в одній сфері суспільних відносин, будучи гарантованими правами, в іншій сфері самі є гарантіями [18, с. 91-92]. Отже, юридичні гарантії в структурі адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України мають вигляд певних прав, а тому їх можна не виносити в якості окремого елементу загального адміністративно-правового статусу індивіда. Водночас, якщо до структури спеціального адміністративно-правового статусу включено поняття повноважень в якості його основи, то гарантії, пільги, компенсації та правові обмеження доцільно розглядати в якості окремих елементів.

Правові форми і методи їх реалізації доцільно визначати частиною адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, оскільки дані категорії характеризують зовнішній прояв функцій, являючи способи, засоби та прийоми (методи) у сталях поєднаннях (формах) впливу суб'єктів на об'єкти публічного управління, з метою досягнення цілей розвитку держави. Одним з ключових термінів даного визначення В. Сокурєнко визначає «цілі». Тобто форми і методи виявляються обумовленими загальною системою відносин держави та суспільства залежно від мети держави. Методи виявляються та реалізуються у відповідних формах, які, в свою чергу, зумовлюють вибір методів, через які реалізується мета держави. Цілі публічної влади завжди є специфічними і здебільшого встановлюються самою публічною владою, в той час як функції держави становлять універсальну систему, яка реалізується в діяльності будь-якої держави незалежно від форми політико-правового режиму або форми державного правління [19, с. 299]. Отже, цілі та

завдання Вищої кваліфікаційної комісії суддів України також доцільно віднести до елементів її адміністративно-правового статусу. На нашу думку, запропонована модель адміністративно-правового статусу органу публічної влади є повною та цілком логічною. Її структура підкреслює всі необхідні елементи, з яких складається адміністративно-правовий статус публічних органів, установ і організацій, до яких належить й Вища кваліфікаційна комісія суддів України.

З урахуванням цього, пропонуємо структуру адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України сформувати з наступних блоків: цільового блоку, елементами якого є: мета, завдання, функції і принципи діяльності Вищої кваліфікаційної комісії суддів України; структурно-організаційного блоку, який складається з норм, що визначають: структуру Вищої кваліфікаційної комісії суддів України; порядок здійснення управління Вищою кваліфікаційною комісією суддів України; порядок організації її науково-дослідної, фінансово-господарської діяльності; порядок внесення змін і доповнень до Регламенту Вищої кваліфікаційної комісії суддів України; підстави та порядок припинення її діяльності; компетенції, яка включає предмети відання і повноваження Вищої кваліфікаційної комісії суддів України в справі формування суддівського корпусу, переведення суддів, забезпечення їх належного кваліфікаційного рівня; юридичної відповідальності Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, як державної установи, та її працівників, як державних службовців.

Висновки. Таким чином, до структури адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України ми вважаємо за необхідне включити порядок її утворення та припинення її діяльності, найменування і місце в структурі державного механізму, норми права, які встановлюють адміністративно-статус Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, принципи діяльності, мету та завдання, компетенцію (предмет відання і функції), повноваження, адміністративно-правові форми і методи їх реалізації, а також юридичні гарантії та обмеження. Адміністративно-правовий статус Вищої кваліфікаційної комісії суддів України є складною правовою категорією, який визначається її місцем та роллю у сфері суддівського врядування, а саме, формування суддівського корпусу, переведення суддів, забезпечення їх належного кваліфікаційного рівня, характеризується її компетенцією, а також юридичною відповідальністю, як її самої – публічної установи, так і її працівників – державних службовців. Безумовною особливістю адміністративно-правового статусу Вищої кваліфікаційної комісії суддів України є те, що роль держави по відношенню до неї є обмеженою, адже Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, адже втручання органів публічної влади в діяльність Вищої кваліфікаційної комісії суддів України не допускається, крім тих випадків, які передбачені вітчизняним законодавством.

Список використаних джерел:

1. Гололобов С. М. Правовий статус громадських організацій України в контексті європейських стандартів. *Публічне управління і адміністрування в Україні*. 2017. Вип. 2. С. 5-9.
2. Романюк М. В. Аналіз правового статусу експерта в різних країнах світу. *Наше право*. 2019. № 1. С. 81-85.
3. Дмитрик О. О. Правовий статус суб'єктів, що здійснюють незалежний фінансовий контроль в Україні. *Право та інноваційне суспільство*. 2019. № 2. С. 46-52.
4. Ярошенко А. С. Адміністративно-правовий статус органів місцевого самоврядування в контексті реформи децентралізації. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право*. 2022. Вип. 68. С. 211-215.
5. Пушкарьова Н. Ф. Поняття та види спеціального адміністративно-правового статусу. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право*. 2022. Вип. 68. С. 195-199.
6. Пишида М. М. Адміністративно-правовий статус учасників процедури добору на посаду судді в Україні. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право*. 2020. Вип. 62. С. 240-244.

7. Кабанова І. А. Правосуб'єктність як передумова виникнення адміністративно-правового статусу суб'єктів митних правовідносин. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право*. 2018. Вип. 50(3). С. 153-157.
8. Комірчий П. О. Структура адміністративно-правового статусу персоналу органу публічної служби у правоохоронній сфері України. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право*. 2018. Вип. 50(3). С. 161-165.
9. Про судоустрій і статус суддів : Закон України 2 червня 2016 р. № 1402-VIII. URL.: <http://www.zakon.rada.gov.ua/go/1402-19>.
10. Про затвердження Регламенту Вищої кваліфікаційної комісії суддів України : Рішення ВККСУ від 13 жовтня 2016 р. № 81/зп-16 (в редакції від 02 липня 2019 р.). URL.: <https://vkksu.gov.ua/userfiles/doc/regulations020719>.
11. Бондарчук Н. В., Лінік Л. М. Актуальні питання адміністративно-правового статусу Вищого антикорупційного суду України. *Молодий вчений*. 2021. № 4(1). С. 89-92.
12. Цебинога В. Ю. Адміністративно-правовий статус Кваліфікаційно-дисциплінарної комісії прокурорів. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2021. № 2. С. 213-220.
13. Шинкарук Т. А., Нестерець О. Л. Повноваження центральних органів виконавчої влади та їх відповідальність. *Інвестиції : практика та досвід*. 2021. № 19. С. 130-136.
14. Колесник В. А. Дискреційні повноваження органів державної влади як предмет розгляду публічно-правових спорів. *Інвестиції : практика та досвід*. 2020. № 5-6. С. 141-146.
15. Стельмашук Л. С. Повноваження керівника органу державної влади у забезпеченні відкритості державної служби. *Інвестиції : практика та досвід*. 2015. № 13-14. С. 62-64.
16. Соболь Є. Ю. Адміністративно-правовий статус посадових осіб як суб'єктів агропромислового комплексу України. *Наукові записки [Центральноукраїнського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка]. Серія : Право*. 2019. Вип. 7. С. 66-69.
17. Улютіна О. А. Адміністративно-правовий статус апеляційних судів в Україні: аналіз його елементів. *Право. Людина. Довкілля*. 2019. Vol. 10. № 2. С. 149-156.
18. Сахарук І. С. Удосконалення юридичних гарантій реалізації права на працю на етапі працевлаштування. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право*. 2017. Вип. 45(1). С. 136-139.
19. Сокурєнко В. Поняття адміністративно-правового статусу органів публічного управління в сфері оборони. *Evropský politický a právní diskurz*. 2015. Sv. 2, Vyd. 4. С. 297-301.

